

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

30. listopadu 2023 *

„Řízení o předběžné otázce – Azylová politika – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Články 3 až 5, 17 a 27 – Nařízení (EU) č. 603/2013 – Článek 29 – Nařízení (EU) č. 1560/2003 – Příloha X – Právo žadatele o mezinárodní ochranu na informace – Společný informační leták – Osobní pohovor – Žádost o mezinárodní ochranu podaná dříve v prvním členském státě – Nová žádost podaná ve druhém členském státě – Neoprávněný pobyt ve druhém členském státě – Řízení o přijetí žadatele zpět – Porušení práva na informace – Neprovedení osobního pohovoru – Ochrana před rizikem nepřímého navrácení – Vzájemná důvěra – Soudní přezkum rozhodnutí o přemístění – Rozsah – Konstatování existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, v dožádaném členském státě – Diskreční ustanovení – Riziko porušení zásady nenavrácení v dožádaném členském státě“

Ve spojených věcech C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21,

jejichž předmětem je pět žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU podaných rozhodnutím Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie) ze dne 29. března 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 8. dubna 2021 (C-228/21), rozhodnutím Tribunale di Roma (Soud prvního stupně v Římě, Itálie) ze dne 12. dubna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 22. dubna 2021 (C-254/21), rozhodnutím Tribunale di Firenze (Soud prvního stupně ve Florencii, Itálie) ze dne 29. dubna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 10. května 2021 (C-297/21), rozhodnutím Tribunale di Milano (Soud prvního stupně v Miláně, Itálie) ze dne 14. dubna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 17. května 2021 (C-315/21), a rozhodnutím Tribunale di Trieste (Soud prvního stupně v Terstu, Itálie) ze dne 2. dubna 2021, došlým Soudnímu dvoru dne 26. května 2021 (C-328/21), v řízeních

Ministero dell’Interno, Dipartimento per le libertà civili e l’immigrazione – Unità Dublino (C-228/21),

DG (C-254/21),

XXX.XX (C-297/21),

PP (C-315/21),

GE (C-328/21)

proti

* Jednací jazyk: italština

CZA (C-228/21),

Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino
(C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21),

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení: A. Prechal, předsedkyně senátu, F. Biltgen, N. Wahl, J. Passer (zpravodaj)
a M. L. Arastey Sahún, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

za soudní kancelář: C. Di Bella, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. června 2022,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za XXX.XX: C. Favilli a L. Scattoni, avvocate,
- za GE: C. Bove, avvocata,
- za italskou vládu: G. Palmieri, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s: L. D'Ascia a D. G. Pintus, avvocati dello Stato,
- za německou vládu: J. Möller a R. Kanitz, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu: A.-L. Desjonquères a J. Illouz, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu: M. K. Bulterman, M. de Ree a A. Hanje, jako zmocněnkyně,
- za Evropskou komisi: A. Azéma a C. Cattabriga, jako zmocněnkyně,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 20. dubna 2023,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 3 odst. 2, článků 4 a 5, čl. 17 odst. 1, čl. 18 odst. 1, čl. 20 odst. 5 a článku 27 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“), článku 29 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení č. 604/2013 a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně

nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (Úř. věst. 2013, L 181, s. 1, dále jen „nařízení Eurodac“), jakož i článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci pěti sporů, z nichž první (věc C-228/21) probíhá mezi Ministero dell'Interno, Dipartimento per le libertà civili e l'immigrazione – Unità Dublino (Ministerstvo vnitra, odbor občanských svobod a přistěhovalectví – oddělení Dublin, Itálie) (dále jen „ministerstvo vnitra“) a CZA ohledně rozhodnutí ministerstva vnitra přemístit jej do Slovinska v návaznosti na žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal v Itálii, a čtyři další spory (věci C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21) jsou vedené mezi DG, XXX.XX, PP a GE, z nichž první tři podali tuto žádost rovněž v Itálii, a GE tam pobývá neoprávněně, na jedné straně a ministerstvem vnitra na straně druhé ve věci rozhodnutí tohoto ministerstva přemístit je v případě DG do Švédska, v případě XXX.XX a PP do Německa a v případě GE do Finska.

Právní rámec

Kvalifikační směrnice

- 3 Kapitola II směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9, dále jen „kvalifikační směrnice“), která je nadepsaná „Posuzování žádostí o mezinárodní ochranu“, obsahuje mimo jiné článek 8 této směrnice, nadepsaný „Vnitrostátní ochrana“. Tento článek stanoví:

„1. V rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mohou členské státy dospět k závěru, že určitý žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu, pokud v určité části země původu

a) nemá opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy nebo

b) má přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu, jak je vymezena v článku 7,

a pokud do této části země původu může bezpečně a legálně odcestovat, je mu do ní umožněn vstup a lze důvodně předpokládat, že se v ní může usadit.

2. Při posuzování otázky, zda nemá žadatel opodstatněný důvod se obávat pronásledování ani mu nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy či zda má v části země původu přístup k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu v souladu s odstavcem 1, přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele v souladu s článkem 4. Členské státy proto zajistí, aby z příslušných zdrojů, jako je úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, získávaly přesné a aktuální informace.“

- 4 Článek 15 kvalifikační směrnice, nadepsaný „Vážná újma“ a obsažený v její kapitole V, nadepsané „Podmínky pro získání nároku na doplňkovou ochranu“, stanoví:

„Vážnou újmu se rozumí

[...]

c) vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku [nerozlišujícího] násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu.“

Nařízení Dublin III

5 Body 18 a 19 odůvodnění nařízení Dublin III uvádějí:

„(18) S žadatelem by měl být proveden osobní pohovor, aby mohl být snadněji určen členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Jakmile je podána žádost o mezinárodní ochranu, měl by být žadatel informován o použití tohoto nařízení a o skutečnosti, že může v průběhu pohovoru poskytnout informace o přítomnosti svých rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech za účelem usnadnění řízení o určení příslušného členského státu.

(19) Měly by být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejich práv v souladu zejména s článkem 47 [Listiny]. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný opravný prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován.“

6 Článek 3 tohoto nařízení, nadepsaný „Přístup k řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu“, který je součástí kapitoly II, nadepsané „Obecné zásady a záruky“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

2. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 [Listiny], členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

7 Článek 4 uvedeného nařízení, nadepsaný „Právo na informace“, zní takto:

„1. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 2 v některém členském státě informují příslušné orgány žadatele o uplatňování tohoto nařízení, zejména o:

- a) cíl[e]ch tohoto nařízení a důsledcích podání další žádosti v jiném členském státě, jakož i o důsledcích přestěhování se z jednoho členského státu do druhého v době, kdy probíhá řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení a je posuzována žádost o mezinárodní ochranu;
- b) kritériích pro určování příslušného členského státu a jejich pořadí v jednotlivých stadiích řízení a jejich délce, včetně skutečnosti, že je-li žádost o mezinárodní ochranu podána v jednom členském státě, může se stát tento členský stát příslušným podle tohoto nařízení, přestože tato příslušnost nevyplývá z uvedených kritérií;
- c) osobním pohovoru podle článku 5 a možnosti předložit informace o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny v členských státech, včetně způsobů, jakými žadatel může tyto informace předložit;
- d) možnosti odvolat se proti rozhodnutí o přemístění a případně požádat o pozastavení přemístování;
- e) skutečnosti, že si příslušné orgány členských států mohou o žadateli mezi sebou vyměňovat údaje pouze za účelem plnění povinností podle tohoto nařízení;
- f) právu na přístup k údajům, které se ho týkají, a právu požadovat, aby nepřesné údaje, které se ho týkají, byly opraveny, nebo aby byly vymazány nezákonně zpracované údaje, které se ho týkají, jakož i o postupech při uplatňování těchto práv včetně kontaktních údajů orgánů uvedených v článku 35 a vnitrostátních orgánů na ochranu údajů, u kterých lze podat stížnost ohledně ochrany osobních údajů.

2. Informace uvedené v odstavci 1 se poskytují písemně v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí. Členské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3.

Pokud je nutné, aby žadatel informacím správně porozuměl, musí být podávány i ústně, například v souvislosti s ústním pohovorem uvedeným v článku 5.

3. [Evropská] komise vypracuje prostřednictvím prováděcích aktů společný informační leták, jakož i zvláštní informační leták pro nezletilé osoby bez doprovodu obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku. Tento společný informační leták obsahuje rovněž informace o použití [nařízení Eurodac], a zejména o účelu, za jakým mohou být údaje o dotčeném žadateli o azyl v rámci systému Eurodac zpracovány. Společný informační leták musí být vypracován takovým způsobem, aby měly členské státy možnost doplnit do něj další informace týkající se konkrétního členského státu. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 44 odst. 2 tohoto nařízení.“

8 Článek 5 téhož nařízení, nadepsaný „Osobní pohovor“, stanoví:

„1. Za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskuteční členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4.

2. Od osobního pohovoru lze upustit, pokud:

a) žadatel uprchl, nebo

b) žadatel po obdržení informací uvedených v článku 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

3. Osobní pohovor se musí uskutečnit včas a v každém případě před přijetím rozhodnutí o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1.

4. Osobní pohovor musí být veden v jazyce, jemuž žadatel rozumí, nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, a v němž je schopen komunikovat. V případě nutnosti členský stát zajistí tlumočníka, který dokáže zabezpečit dostatečnou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která osobní pohovor vede.

5. Osobní pohovor musí probíhat za podmínek, které zajistí dostatečnou důvěrnost. Vede jej osoba způsobilá podle vnitrostátního práva.

6. Členský stát, který osobní pohovor vede, vypracuje jeho písemné shrnutí obsahující alespoň nejdůležitější informace, které žadatel během pohovoru poskytne. Toto shrnutí může mít formu zprávy nebo standardního formuláře. Členský stát zajistí, aby žadatel nebo právní poradce či jiný poradce, který jej zastupuje, měl toto shrnutí včas k dispozici.“

9 Článek 7 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví:

„S ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8, 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen předtím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé.“

10 Článek 17 uvedeného nařízení, nadepsaný „Diskreční ustanovení“, v odstavci 1 stanoví:

„Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě ‚DubliNet‘, zřízené podle článku 18 nařízení [Komise]

(ES) č. 1560/2003 [ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (Úř. věst. 2003, L 222, s. 3; Zvl. vyd. 9/06, s. 200)], původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s [nařízením Eurodac] datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“

11 Článek 18 uvedeného nařízení, nadepsaný „Povinnosti příslušného členského státu“, zní takto:

„1. Členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen:

- a) převzít za podmínek stanovených v člancích 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě;
- b) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- c) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost se posuzuje a která vzala svou žádost zpět a učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu;
- d) přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

2. Příslušný členský stát v případech uvedených v odst. 1 písm. a) a b) posoudí nebo dokončí posouzení žádosti o mezinárodní ochranu učiněnou žadatelem.

V případech uvedených v odst. 1 písm. c), v nichž příslušný členský stát ukončil posuzování žádosti, která byla žadatelem vzata zpět předtím, než bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé v první instanci, tento členský stát zajistí, aby žadatel měl právo požádat o dokončení posouzení své žádosti nebo podat novou žádost o mezinárodní ochranu, která není posuzována jako následná žádost ve smyslu směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 2013/32/EU [ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany] (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60, dále jen ‚směrnice o řízeních‘). V těchto případech členské státy zajistí, aby bylo dokončeno posouzení žádosti.

V případech uvedených v odst. 1 písm. d), kdy je žádost zamítnuta již v první instanci, příslušný členský stát zajistí, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek podle článku 46 [směrnice o řízeních].“

12 Článek 19 téhož nařízení, nadepsaný „Zánik povinností“, stanoví:

„1. Pokud některý členský stát vydá žadateli povolení k pobytu, přecházejí povinnosti podle čl. 18 odst. 1 na tento členský stát.

2. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem.

Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.

3. Povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) a d) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států v souladu s rozhodnutím o návratu nebo rozhodnutím o vyhoštění, které vydal po zpětvzetí či zamítnutí žádosti.

Žádost podaná po provedení vyhoštění se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení o určení příslušného členského státu.“

- 13 Článek 20 nařízení Dublin III, nadepsaný „Zahájení řízení“, který je součástí oddílu I, nadepsaného „Zahájení řízení“, kapitoly VI, nadepsané „Řízení týkající se převzetí a přijetí zpět“, stanoví:

„1. Řízení o určení příslušného členského státu se zahajuje prvním podáním žádosti o mezinárodní ochranu v některém členském státě.

2. Žádost o mezinárodní ochranu se považuje za podanou, jakmile příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele formulář žádosti nebo jakmile o ní obdrží úřední zápis. Pokud není žádost učiněna písemně, měla by být doba mezi prohlášením o zamýšleném podání a sepsáním úředního zápisu co nejkratší.

[...]

5. Členský stát, u něhož byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, je povinen za podmínek uvedených v člancích 23, 24, 25 a 29 a s cílem ukončit řízení o určení státu příslušného pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu převzít zpět žadatele, který se nachází v jiném členském státě bez povolení k pobytu nebo který v něm učinil novou žádost o mezinárodní ochranu poté, co vzal svou původní žádost podanou v jiném členském státě v průběhu řízení o určení příslušného členského státu zpět.

[...]“

- 14 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Předložení žádosti o převzetí“, stanoví v prvním pododstavci odstavce 1:

„Pokud se členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že k posouzení žádosti je příslušný jiný členský stát, může v co nejkratší době a v každém případě do tří měsíců ode dne, kdy byla žádost podána ve smyslu čl. 20 odst. 2, požádat druhý členský stát, aby žadatele převzal.“

- 15 Článek 23 uvedeného nařízení, nadepsaný „Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě“, stanoví:

„1. Pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

[...]

3. Pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.“

- 16 Článek 24 téhož nařízení, nadepsaný „Předložení žádosti o přijetí zpět v případě, že nebyla podána nová žádost o mezinárodní ochranu v dožadujícím členském státě“, v odstavci 1 stanoví:

„Pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.“

- 17 Článek 26 nařízení Dublin III, nadepsaný „Oznámení rozhodnutí o přemístění“, který je součástí oddílu IV, nadepsaného „Procesní záruky“, kapitoly VI tohoto nařízení, zní následovně:

„1. Pokud dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí nebo přijetí žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) zpět, oznámí dožadující členský stát dotčené osobě rozhodnutí přemístit ji do příslušného členského státu a případně i rozhodnutí neposuzovat její žádost o mezinárodní ochranu. Pokud dotčenou osobu zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, může se členský stát rozhodnout, že místo dotčené osobě oznámí toto rozhodnutí tomuto poradci a případně o něm vyrozumí dotčenou osobu.

2. Rozhodnutí podle odstavce 1 obsahuje rovněž informace o dostupných právních opravných prostředcích, případně včetně práva požádat o odkladný účinek, o lhůtách pro jejich podání a pro provedení přemístění a v případě potřeby též informace o tom, kde a kdy by se měla dotčená osoba ohlásit, jestliže cestuje do příslušného členského státu sama.

Členské státy zajistí, aby dotčené osobě byly spolu s rozhodnutím podle odstavce 1 sděleny informace o osobách nebo subjektech, které této osobě mohou poskytnout právní pomoc, pokud tyto informace již neobdržela.

3. Pokud dotčené osobě nepomáhá, ani ji nezastupuje právní poradce nebo jiný poradce, sdělí jí členský stát hlavní prvky rozhodnutí, které musí vždy zahrnovat informace o dostupných právních opravných prostředcích a lhůty pro jejich podání v jazyce, kterému dotčená osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí.“

- 18 Článek 27 tohoto nařízení, nadepsaný „Opravné prostředky“, obsažený v témže oddíle IV, v odstavci 1 stanoví:

„Žadatel nebo jiná osoba uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) má právo na podání účinného opravného prostředku k soudu co do skutkové i právní stránky ve formě odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo jeho přezkumu.“

- 19 Článek 29 uvedeného nařízení, nadepsaný „Další podmínky a lhůty“, který je součástí oddílu VI „Přemístění“ kapitoly VI tohoto nařízení, v odstavci 2 stanoví:

„Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému státu zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“

Směrnice o řízeních

- 20 Kapitola II, nadepsaná „Základní zásady a záruky“, směrnice o řízeních, obsahuje mimo jiné článek 9. Tento článek, nadepsaný „Právo setrvat v členském státě až do posouzení žádosti“, stanoví v odstavci 3:

„Členský stát může vydat žadatele třetí zemi podle odstavce 2, pouze pokud příslušné orgány prověřily, že rozhodnutím o vydání nedojde k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky členského státu, které má podle mezinárodního práva nebo práva [Evropské] unie.“

- 21 Článek 14 směrnice o řízeních, nadepsaný „Osobní pohovor“, zní takto:

„1. Dříve než rozhodující orgán vydá rozhodnutí, poskytne se žadateli příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu s osobou, která je podle vnitrostátního práva k vedení takového pohovoru příslušná. Osobní pohovory o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu vždy provádí pracovník rozhodujícího orgánu. Tímto pododstavcem není dotčen čl. 42 odst. 2 písm. b).

Pokud jsou žádosti o mezinárodní ochranu současně podány velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, takže je prakticky nemožné, aby rozhodující orgán provedl pohovor o věcné stránce každé žádosti včas, mohou členské státy stanovit, že se do provedení těchto pohovorů dočasně zapojí pracovníci jiného orgánu. V takových případech obdrží pracovníci tohoto jiného orgánu předem příslušné školení [...]

[...]

2. Osobní pohovor o věcné stránce žádosti nemusí být proveden, pokud:

- a) rozhodující orgán může na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka nebo
- b) se rozhodující orgán domnívá, že žadatel není vzhledem k přetrvávající situaci, na niž nemá vliv, k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat. V případě pochybností rozhodující orgán konzultuje odborného lékaře, aby zjistil, zda je stav, pro nějž žadatel není k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat, dočasný či trvalý povahy.

Pokud se osobní pohovor neuskuteční podle písmene b) nebo případně se závislou osobou, přijmou se přiměřená opatření pro to, aby žadatel nebo závislá osoba mohli předložit další údaje.

3. Neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku nebrání rozhodujícímu orgánu, aby o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl.

4. Neprovedení osobního pohovoru podle odst. 2 písm. b) nesmí rozhodnutí rozhodujícího orgánu nepříznivě ovlivnit.

5. Bez ohledu na čl. 28 odst. 1 mohou členské státy při rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vzít v úvahu skutečnost, že se žadatel bez vážných důvodů nedostavil k osobnímu pohovoru.“

22 Článek 15 této směrnice, nadepsaný „Požadavky na osobní pohovor“, stanoví:

„1. Osobní pohovor se zpravidla uskutečňuje bez přítomnosti rodinných příslušníků, ledaže rozhodující orgán považuje jejich přítomnost za nezbytnou pro přiměřené posouzení.

2. Osobní pohovor se uskutečňuje za podmínek, které zajistí odpovídající důvěrnost.

3. Členské státy přijmou vhodná opatření pro zajištění toho, aby se osobní pohovory uskutečňovaly za podmínek umožňujících žadatelům předložit v úplnosti důvody své žádosti. Za tímto účelem členské státy:

a) zajistí, aby osoba, která pohovor vede, byla schopná zohlednit osobní a obecné okolnosti žádosti, včetně kulturního původu, pohlaví, sexuální orientace, pohlavní identity žadatele nebo jeho zranitelnosti;

b) pokud je to možné, zajistí, aby pohovor s žadatelem vedla osoba stejného pohlaví, pokud o to žadatel požádá, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

c) vyberou tlumočníka, který je schopen zajistit přiměřenou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která pohovor vede. Komunikace musí probíhat v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat. Pokud je to možné, členské státy na žádost žadatele zajistí tlumočníka stejného pohlaví, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

d) zajistí, aby osoba, jež vede pohovor o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu, nebyla oblečena do vojenské ani policejní uniformy;

e) zajistí, aby pohovory s nezletilými osobami byly vedeny způsobem, který je přiměřený potřebám dítěte.

4. Členské státy mohou stanovit pravidla pro přítomnost třetích osob při osobním pohovoru.“

23 Kapitola III uvedené směrnice, nadepsaná „Řízení v prvním stupni“, obsahuje články 31 až 43 této směrnice.

24 Článek 33 této směrnice, nadepsaný „Nepřípustné žádosti“, v odstavci 2 stanoví:

„Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřípustnou, pouze pokud:

a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;

[...]

- 25 Článek 34 směrnice o řízeních, nadepsaný „Zvláštní pravidla týkající se pohovorů o přípustnosti“, v odst. 1 prvním pododstavci stanoví:

„Před tím, než rozhodující orgán rozhodne o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu, umožní členské státy žadatelům, aby vyjádřily svůj názor na použití důvodů uvedených v článku 33 na jejich konkrétní situaci. Za tímto účelem členské státy provedou osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti. Členské státy mohou učinit výjimku pouze v případě následné žádosti podle článku 42.“

Nariadení Eurodac

- 26 Článek 2 odst. 1 nařízení Eurodac zní:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

b) „členským státem původu“:

[...]

iii) ve vztahu k osobě uvedené v čl. 17 odst. 1 členský stát, který předává osobní údaje ústřednímu systému a přijímá výsledky porovnávání;

[...]

- 27 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Eurodac se skládá z:

a) počítačové ústřední databáze údajů o otiscích prstů (dále jen „ústřední systém“) [...]

[...]

- 28 Článek 17 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

„Každý členský stát může za účelem ověření, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří se neoprávněně zdržují na jeho území, podali již dříve žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, předat ústřednímu systému jakékoli údaje o otiscích prstů, které byly sejmuty tomuto státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti starším 14 let, společně s referenčním číslem, které tento členský stát přidělil.“

Obecně platí, že existují důvody pro ověření, zda státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti již dříve podali žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, pokud:

a) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti prohlašují, že již podali žádost o mezinárodní ochranu, aniž by však označili členský stát, ve kterém žádost podali;

b) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti nežadají o mezinárodní ochranu, ale namítají, že návratem do země původu by byli vystaveni nebezpečí, nebo

c) státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti se snaží jinak zabránit svému vyhoštění odmítáním spolupráce při zjišťování jejich totožnosti, zejména tím, že nepředloží žádné nebo předloží padělané doklady totožnosti.“

29 Článek 29 téhož nařízení, nadepsaný „Práva subjektů údajů“, stanoví:

„1. Každou osobu, na kterou se vztahuje [...] čl. 17 odst. 1, informuje členský stát původu písemně a v případě nutnosti i ústně, v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí, o

[...]

b) účelu, pro který budou údaje o této osobě zpracovány systémem Eurodac, včetně popisu cílů [nařízení Dublin III], v souladu s článkem 4 uvedeného nařízení, a srozumitelně a za použití jasného a jednoduchého jazyka jí vysvětlí, že členskými státy a Europolu lze pro účely vymáhání práva poskytnout přístup k systému Eurodac;

[...]

2. [...]

Pokud jde o osobu, na kterou se vztahuje čl. 17 odst. 1, jsou jí informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku poskytnuty nejpozději při předání údajů o ní ústřednímu systému. Tato povinnost neplatí, pokud se poskytnutí těchto informací ukáže jako nemožné nebo pokud by vyžadovalo nepřiměřené úsilí.

[...]

3. Postupem podle čl. 44 odst. 2 [nařízení Dublin III] se vypracuje společný leták obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku a informace podle čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.

Leták musí být jasný, jednoduchý a sepsaný v jazyce, jemuž daná osoba rozumí nebo o němž se lze důvodně domnívat, že mu rozumí.

Leták musí být vypracován takovým způsobem, aby měly členské státy možnost doplnit do něho další informace týkající se konkrétního členského státu. Tyto specifické informace zahrnují alespoň práva subjektu údajů a možnost pomoci ze strany vnitrostátních orgánů dozoru a i kontaktní údaje kanceláře správce a vnitrostátních orgánů dozoru.

[...]“

30 Článek 37 nařízení Eurodac, nadepsaný „Odpovědnost“, stanoví:

„1. Každá osoba nebo členský stát poškozený následkem protiprávního zpracování nebo jakéhokoli jednání neslučitelného s tímto nařízením je oprávněn obdržet náhradu škody od členského státu odpovědného za způsobenou škodu. Tento stát je zcela nebo částečně zproštěn své odpovědnosti, pokud prokáže, že neodpovídá za událost vedoucí ke vzniku škody.

[...]

3. Uplatnění nároku na náhradu za škodu uvedenou v odstavcích 1 a 2 vůči členskému státu se řídí vnitrostátními právními předpisy žalovaného členského státu.“

Nariadení č. 1560/2003

- 31 Článek 16a nařízení č. 1560/2003, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 118/2014 ze dne 30. ledna 2014 (Úř. věst. 2014, L 39, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1560/2003“), nadepsaný „Informační materiály pro žadatele o mezinárodní ochranu“, stanoví:

„1. Společný informační [leták] pro všechny žadatele o mezinárodní ochranu, který informuje o ustanoveních [nařízení Dublin III] a o uplatňování [nařízení Eurodac], je obsažen v příloze X.

[...]

4. Informace pro státní příslušníky třetích zemí nebo pro osoby bez státní příslušnosti, u nichž byl zjištěn neoprávněný pobyt v členském státě, jsou obsaženy v příloze XIII.“

- 32 Jak stanoví tento čl. 16a odst. 1, příloha X nařízení č. 1560/2003 obsahuje vzor společného informačního letáku uvedeného v čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení Dublin III a čl. 29 odst. 3 nařízení Eurodac (dále jen „společný leták“). Část A této přílohy, nadepsaná „Informace o dublinském nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu podle článku 4 [nařízení Dublin III]“, obsahuje několik vysvětlení ohledně postupu určení příslušného členského státu a jeho konkrétního uplatňování, jakož i uplatňování nařízení Eurodac, informace o právech dotčené osoby a různá doporučení a žádosti, jejichž cílem je zajistit řádný průběh tohoto postupu. Na konci části A je obsažen text v rámečku a k němu se vztahující poznámka pod čarou, v nichž je uvedeno:

„Pokud zjistíme, že by k posouzení Vaší žádosti [mohl být příslušný jiný členský stát], obdržíte podrobnější informace o tomto postupu a o tom, jaký vliv to má na Vás a na Vaše práva ⁽¹⁾“

[...]

⁽¹⁾ Poskytované informace jsou specifikovány v části B této přílohy.“

- 33 Část B uvedené přílohy, nadepsaná „Dublinské řízení – Informace pro žadatele o mezinárodní ochranu, s nimiž je vedeno dublinské řízení podle článku 4 [nařízení Dublin III]“ obsahuje vzor společného letáku, který se předá dotčené osobě, pokud mají příslušné vnitrostátní orgány důvod se domnívat, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu by mohl být příslušný jiný členský stát. Obsahuje konkrétnější vysvětlení týkající se postupu, který je třeba v takovém případě použít, jakož i informace o právech dotčené osoby a různá doporučení a požadavky určené dotčené osobě, jejichž cílem je zajistit řádný průběh tohoto postupu. V textu této části B je uveden následující údaj, k němuž je připojena poznámka:

„ – [v jiném členském státě] Vám již byly odebrány otisky prstů (a byly uloženy v databázi nazvané Eurodac) ⁽¹⁾“;

[...]

⁽¹⁾ Více informací o systému Eurodac naleznete v části A oddílu „Proč si mám nechat sejmout otisky prstů?“

- 34 Příloha XIII nařízení č. 1560/2003 obsahuje vzor „Informace pro státní příslušníky třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti zdržující se neoprávněně v členském státě podle čl. 29 odst. 3 nařízení [Eurodac]“. Tato příloha obsahuje zejména následující údaje a poznámku:

„Pokud se neoprávněně zdržujete v [členském státě] [...], mohou Vám [jeho] orgány sejmout otisky prstů a předat je do databáze otisků prstů s názvem ‚Eurodac‘. Účelem je pouze zjistit, zda jste již někdy dříve požádal (požádala) o azyl. Údaje o Vašich otiscích prstů nebudou v databázi Eurodac uloženy, ale pokud jste již dříve požádal (požádala) o azyl v jiné zemi, můžete být odeslán (odeslána) zpět do této země.

[...]

Pokud se naše orgány domnívají, že jste mohl požádat o mezinárodní ochranu v [jiném členském státě], kter[ý] by mohl být příslušn[ý] k posuzování uvedené žádosti, obdržíte podrobnější informace o následujícím postupu a o tom, jakým způsobem se týká Vás a Vašich práv ⁽²⁾.

[...]

(²) Poskytované informace jsou uvedeny v části B přílohy X.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-228/21

- 35 CZA podal v Itálii žádost o mezinárodní ochranu. Po ověření se Italská republika obrátila na Slovinskou republiku, která je členským státem, v němž CZA předtím podal první žádost o mezinárodní ochranu, za tím účelem, aby jej přijala zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, čemuž tento stát vyhověl dne 16. dubna 2018.
- 36 CZA napadl rozhodnutí o přemístění, které bylo vůči němu přijato, u Tribunale di Catanzaro (Soud prvního stupně v Catanzaru, Itálie), jenž toto rozhodnutí zrušil z důvodu, že nebyla splněna informační povinnost stanovená v článku 4 nařízení Dublin III.
- 37 Ministerstvo vnitra podalo proti tomuto rozhodnutí kasační opravný prostředek ke Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud, Itálie), který je předkládajícím soudem ve věci C-228/21, s odůvodněním, že byl nesprávně aplikován článek 4 nařízení Dublin III.
- 38 V této souvislosti se Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být článek 4 [nařízení Dublin III] vykládán v tom smyslu, že v rámci opravného prostředku podaného podle článku 27 [tohoto] nařízení proti rozhodnutí o přemístění přijatému členským státem, podle mechanismu uvedeného v článku 26 [uvedeného] nařízení a na základě povinnosti přijetí zpět uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) [téhož] nařízení, může žadatel o mezinárodní ochranu namítat pouhé nepředání informačního letáku, upraveného v čl. 4 odst. 2 nařízení [Dublin III], ze strany státu, který přijal rozhodnutí o přemístění?

- 2) Musí být článek 27 [nařízení Dublin III], ve spojení s body 18 a 19 odůvodnění a s článkem 4 tohoto nařízení, vykládán v tom smyslu, že účinný opravný prostředek v případě prokázaného porušení povinností podle článku 4 [uvedeného nařízení] vyžaduje, aby soud přijal rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o přemístění?
- 3) V případě záporné odpovědi na druhou otázku: Musí být článek 27 [nařízení Dublin III], ve spojení s body 18 a 19 odůvodnění a s článkem 4 tohoto nařízení, vykládán v tom smyslu, že účinný opravný prostředek v případě prokázaného porušení povinností podle článku 4 [uvedeného nařízení] vyžaduje, aby soud ověřil význam takového porušení s ohledem na okolnosti uvedené navrhovatelem, a umožňuje potvrdit rozhodnutí o přemístění pokaždé, když neexistují důvody pro přijetí rozhodnutí o přemístění s jiným obsahem?“

Věc C-254/21

- 39 DG, který tvrdí, že je afghánským státním příslušníkem, podal ve Švédsku žádost o mezinárodní ochranu, která byla pravomocně zamítnuta.
- 40 Mezitím DG odcestoval do Itálie, kde podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Italská republika se po ověření v databázi Eurodac obrátila na Švédské království se žádostí, aby jej přijalo zpět podle čl. 18 písm. d) nařízení Dublin III, které uvedený členský stát vyhověl, na základě čehož Italská republika vydala rozhodnutí o přemístění.
- 41 DG napadl toto rozhodnutí o přemístění u Tribunale di Roma (Soud prvního stupně v Římě, Itálie), který je předkládajícím soudem ve věci C-254/21, z důvodu, že došlo k porušení článku 4 Listiny a čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 42 Podle tvrzení DG odmítlo Švédské království jeho žádost o mezinárodní ochranu, aniž posoudilo obecnou situaci všeobecného násilí v Afghánistánu. Rozhodnutí Italské republiky o přemístění porušuje podle jeho názoru článek 4 Listiny z důvodu rizika „nepřímého navrácení“, jemuž je DG v důsledku tohoto rozhodnutí vystaven, v tom smyslu, že by mohlo vést Švédské království k jeho navrácení do Afghánistánu, tedy do třetí země, ve které mu hrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení. DG proto žádá předkládající soud, aby prohlásil Italskou republiku za příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 43 Ministerstvo vnitra zpochybňuje opodstatněnost tohoto návrhu. Žádost o mezinárodní ochranu posuzuje podle jeho názoru jediný členský stát, kterým je v projednávané věci Švédské království. Má za to, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je omezen na případy sloučení rodiny nebo případy odůvodněné zvláštními humanitárními důvody a důvody solidarity.
- 44 Za těchto okolností se Tribunale di Roma (Soud prvního stupně v Římě) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Musí být právo na účinný opravný prostředek podle článku 47 [Listiny] vykládáno v tom smyslu, že články 4 a 19 Listiny za okolností věci v původním řízení poskytují ochranu také před rizikem nepřímého navrácení v důsledku přemístění do členského státu Evropské unie, který nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 [nařízení Dublin III] (neexistují-li jiné příslušné členské státy na základě kritérií stanovených v kapitolách III a IV), a který již posoudil a zamítl první žádost o mezinárodní ochranu?“

- 2) Musí soud členského státu, v němž byla podána druhá žádost o mezinárodní ochranu, který projednává opravný prostředek podle článku 27 [nařízení Dublin III] – a je tedy příslušný k posouzení přemístění v rámci Unie, ale nikoli k rozhodnutí o žádosti o ochranu – vyhodnotit jako existující riziko nepřímého navrácení do třetí země, pokud členský stát, ve kterém byla podána první žádost o mezinárodní ochranu, posoudil odlišně pojem ‚vnitrostátní ochrana‘ ve smyslu článku 8 [směrnice 2011/95]?
- 3) Je vyhodnocení rizika nepřímého navrácení v důsledku odlišného výkladu požadavku ‚vnitrostátní ochran[y]‘ dvěma členskými státy slučitelné s čl. 3 odst. 1 [...] [nařízení Dublin III] a s obecným zákazem pro státní příslušníky třetích zemí zvolit si [členský stát], v němž podají žádost o mezinárodní ochranu?
- 4) V případě kladné odpovědi na výše uvedené otázky:
 - a) Vyžaduje posouzení existence rizika nepřímého navrácení, učiněné soudem státu, ve kterém žadatel podal druhou žádost o mezinárodní ochranu po zamítnutí jeho první žádosti, použití ustanovení čl. 17 odst. 1, označeného [nařízením Dublin III] jako ‚diskreční ustanovení‘?
 - b) Jaká kritéria musí soud, u něhož bylo zahájeno řízení podle článku 27 [nařízení Dublin III], použít k posouzení rizika nepřímého navrácení vedle kritérií uvedených v kapitolách III a IV s přihlédnutím k tomu, že toto riziko již bylo vyloučeno státem, který posoudil první žádost o mezinárodní ochranu?“

Věc C-297/21

- 45 XXX.XX, který tvrdí, že je afghánským státním příslušníkem, podal v Německu žádost o mezinárodní ochranu, která byla s konečnou platností zamítnuta a následovalo po ní pravomocné rozhodnutí o vyhoštění.
- 46 XXX.XX mezitím odcestoval do Itálie, kde podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Italská republika se po ověření v databázi Eurodac obrátila na Spolkovou republiku Německo se žádostí, aby jej přijala zpět na základě čl. 18 písm. d) nařízení Dublin III, které posledně uvedený členský stát vyhověl, na základě čehož Italská republika vydala rozhodnutí o přemístění.
- 47 XXX.XX napadl toto rozhodnutí o přemístění u Tribunale di Firenze (Soud prvního stupně ve Florencii, Itálie), který je předkládajícím soudem ve věci C-297/21, z důvodu, že došlo k porušení článku 4 Listiny, jakož i čl. 3 odst. 2 a čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 48 Podle tvrzení XXX.XX Italská republika jeho žádost zamítla, aniž posoudila obecnou situaci svévolného násilí v Afghánistánu. Uvedené rozhodnutí o přemístění porušuje podle jeho názoru článek 4 Listiny z důvodu rizika „nepřímého navrácení“, jemuž je XXX.XX v důsledku tohoto rozhodnutí vystaven, v tom smyslu, že by mohlo vést Spolkovou republiku Německo k jeho navrácení do Afghánistánu. XXX.XX proto žádá předkládající soud, aby zrušil rozhodnutí o jeho přemístění a použil v jeho prospěch čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 49 Ministerstvo vnitra zpochybňuje opodstatněnost tohoto návrhu. Žádost o mezinárodní ochranu může podle jeho názoru posoudit jediný členský stát, kterým je v projednávané věci Spolková republika Německo. Účelem řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o přemístění přijatému na základě článku 18 nařízení Dublin III není opětovné posouzení rizika spojeného

s případným „navrácením“ do země původu, ale posouzení legality rozhodnutí o přemístění do Německa, přičemž tento členský stát je povinen dodržet absolutní zákaz navrácení XXX.XX do třetí země, kde by mohl být vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení.

50 Za těchto podmínek se Tribunale di Firenze (Soud prvního stupně ve Florencii) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 17 odst. 1 [nařízení Dublin III] vykládán v souladu s články 19 a 47 [Listiny] a článkem 27 [tohoto] nařízení v tom smyslu, že je možné, aby soud členského státu, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí [ministerstva vnitra], určil, že příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je stát, který má provést přemístění žadatele podle čl. 18 odst. 1 písm. d) [uvedeného nařízení], pokud zjistí, že v příslušném členském státě hrozí nebezpečí porušení zásady nenavrácení prostřednictvím přemístění žadatele do země jeho původu, v níž by žadatel byl vystaven nebezpečí smrti nebo nelidského či ponižujícího zacházení?

2) Podpůrně, musí být čl. 3 odst. 2 [nařízení Dublin III] vykládán v souladu s články 19 a 47 [Listiny] a článkem 27 [tohoto] nařízení v tom smyslu, že umožňuje soudu určit, že příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je stát, který má provést přemístění žadatele podle čl. 18 odst. 1 písm. d) [uvedeného nařízení], pokud se prokáže, že:

- a) v příslušném členském státě hrozí nebezpečí porušení zásady nenavrácení v důsledku navrácení žadatele do země jeho původu, v níž by byl vystaven nebezpečí smrti nebo nelidského či ponižujícího zacházení;
- b) přemístění do jiného státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III [nařízení Dublin III] není možné?“

Věc C-315/21

51 PP, který se narodil v Pákistánu, podal v Německu žádost o mezinárodní ochranu.

52 Poté odcestoval do Itálie, kde podal druhou žádost o mezinárodní ochranu. Italská republika se po ověření v databázi Eurodac obrátila na Spolkovou republiku Německo se žádostí o jeho přijetí zpět na základě čl. 18 písm. b) nařízení Dublin III, které posledně uvedený členský stát vyhověl podle čl. 18 odst. 1 písm. d) téhož nařízení, na základě čehož Italská republika vydala rozhodnutí o přemístění.

53 PP se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí o přemístění u Tribunale di Milano (Soud prvního stupně v Miláně, Itálie), který je předkládajícím soudem ve věci C-315/21, jednak z důvodu porušení jeho práva na informace zakotveného v článku 4 nařízení Dublin III a jednak proto, že jej toto rozhodnutí protiprávně vystavuje riziku „nepřímého navrácení“ Spolkovou republikou Německo do Pákistánu.

54 Ministerstvo vnitra zpochybňuje opodstatněnost těchto tvrzení. Uvádí zaprvé, že předložilo důkaz o tom, že byl proveden osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III, a zadruhé, že z judikatury Corte suprema di cassazione (Nejvyšší kasační soud) vyplývá, že předkládající soud v této věci není příslušný ke zjišťování formálních nesrovnalostí spočívajících v nedodržení nařízení Dublin III ani k věcnému posouzení situace PP, jelikož toto posouzení musí provést členský stát, který již byl určen za příslušný, a sice Spolková republika Německo. Toto

ministerstvo tvrdí, že porušení článku 4 nařízení Dublin III nepostačuje ke zrušení rozhodnutí o přemístění, které bylo vydáno vůči PP, z důvodu, že nedošlo ke konkrétnímu zásahu do jeho práv.

- 55 Pokud jde o riziko „nepřímého navrácení“, ministerstvo vnitra tvrdí, že čl. 18 odst. 2 poslední pododstavec nařízení Dublin III, podle něhož musí příslušný členský stát zajistit, aby dotčená osoba mohla uplatnit účinný opravný prostředek, musí být považován za ustanovení, které je dodržováno ve všech členských státech, jelikož tato povinnost vyplývá z přímo použitelného unijního nařízení. Stejně tak je zaručena obecná zásada nenavrácení zakotvená v Úmluvě o právním postavení uprchlíků, která byla podepsána v Ženevě dne 28. července 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)] a vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954 a byla ratifikována všemi členskými státy. S ohledem na vzájemnou důvěru, kterou se musí řídit vztahy mezi členskými státy, nemohou proto soudy jednoho členského státu ověřovat, zda je v jiném členském státě, který je určen jako příslušný členský stát, zaručena možnost podání opravného prostředku proti zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu.
- 56 Za těchto podmínek se Tribunale di Milano (Soud prvního stupně v Miláně) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Musí být články 4 a 5 [nařízení Dublin III] vykládány v tom smyslu, že jejich porušení má samo o sobě za následek protiprávnost napadeného aktu ve smyslu článku 27 téhož nařízení bez ohledu na konkrétní důsledky uvedeného porušení na obsah napadeného aktu a na určení příslušného členského státu?
- 2) Musí být článek 27 [nařízení Dublin III] ve spojení s čl. 18 odst. 1 písm. a) nebo s čl. 18 odst. 1 písm. b) až d) a s čl. 20 odst. 5 [tohoto] nařízení vykládán v tom smyslu, že určuje rozdílné předměty opravných prostředků, rozdílné důvody, které lze uplatnit v rámci opravného prostředku a rozdílné formy porušení informační povinnosti a povinnosti osobního pohovoru ve smyslu článků 4 a 5 [uvedeného] nařízení?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku: Musí být články 4 a 5 [nařízení Dublin III] vykládány v tom smyslu, že záruky poskytování informací, které jsou v nich stanoveny, existují pouze v případě uvedeném v čl. 18 odst. 1 písm. a), a nikoli také v řízení o přijetí zpět, anebo musí být vykládány v tom smyslu, že v tomto řízení musí být splněna přinejmenším informační povinnost související se zánikem povinnosti podle článku 19 [uvedeného nařízení] nebo povinnosti související se systematickými nedostatky, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 [Listiny], které jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 [nařízení Dublin III]?
- 4) Musí být čl. 3 odst. 2 [nařízení Dublin III] vykládán v tom smyslu, že mezi systematické nedostatky azylového řízení patří i případné důsledky konečných rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, která přijal soud členského státu, který přistoupí k přijetí žadatele zpět, pokud soud, u něhož bylo zahájeno řízení podle článku 27 téhož nařízení, dospěje k závěru, že existuje skutečné riziko, že žadatel bude vystaven nelidskému nebo ponižujícímu zacházení v případě jeho vrácení do země původu výše uvedeným členským státem, a to i s ohledem na údajnou existenci ozbrojeného konfliktu podle čl. 15 písm. c) [směrnice 2011/95]?“

Věc C-328/21

- 57 GE, pocházející z Iráku, podal ve Finsku žádost o mezinárodní ochranu.
- 58 Poté odcestoval do Itálie, kde byl pořízen záznam z důvodu jeho neoprávněného pobytu. Italská republika se po ověření v databázi Eurodac obrátila na Finskou republiku se žádostí o jeho přijetí zpět na základě čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III, které posledně uvedený členský stát vyhověl podle čl. 18 odst. 1 písm. d) téhož nařízení, na základě čehož Italská republika vydala rozhodnutí o přemístění.
- 59 GE napadl toto rozhodnutí o přemístění u Tribunale di Trieste (Soud prvního stupně v Terstu, Itálie), který je předkládajícím soudem ve věci C-328/21. Na podporu svého oprávněného prostředku tvrdí, že uvedené rozhodnutí o přemístění porušuje čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zásadu nenavrácení, článek 17 nařízení Eurodac, článek 20 nařízení Dublin III, jakož i informační povinnosti podle článku 29 nařízení Eurodac a článku 4 nařízení Dublin III.
- 60 Ministerstvo vnitra zpochybňuje opodstatněnost těchto tvrzení.
- 61 Za těchto okolností se Tribunale di Trieste (Soud prvního stupně v Terstu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Jaké právní důsledky ukládá unijní právo v souvislosti s rozhodnutími o přemístění za účelem přijetí zpět podle kapitoly VI oddílu III [nařízení Dublin III], pokud členský stát neposkytl informace stanovené v článku 4 téhož nařízení a v článku 29 [nařízení Eurodac]?
- 2) Konkrétně v případě, že byl proti rozhodnutí o přemístění podán úplný a účinný opravný prostředek:
- a) Musí být článek 27 [nařízení Dublin III] vykládán v tom smyslu, že
- nepředání informačního letáku podle čl. 4 odst. 2 a 3 [tohoto] nařízení osobě, která splňuje podmínky uvedené v čl. 23 odst. 1 [uvedeného] nařízení, má samo o sobě za následek nezhojitelnou neplatnost rozhodnutí o přemístění (a případně rovněž příslušnost členského státu, ve kterém dotyčná osoba podala novou žádost o mezinárodní ochranu)
 - nebo v tom smyslu, že je na navrhovateli, aby prokázal, že kdyby mu byl informační leták předán, řízení by vedlo k jinému výsledku?
- b) Musí být článek 27 [nařízení Dublin III] vykládán:
- v tom smyslu, že nepředání informačního letáku podle článku 29 [nařízení Eurodac] osobě, která se nachází v podmínkách popsaných v čl. 24 odst. 1 [nařízení Dublin III], má samo o sobě za následek nezhojitelnou neplatnost rozhodnutí o přemístění (a případně i z toho vyplývající nezbytnou nabídku možnosti podat novou žádost o mezinárodní ochranu)
 - nebo v tom smyslu, že je na navrhovateli, aby prokázal, že kdyby mu byl informační leták předán, řízení by vedlo k jinému výsledku?“

Řízení před Soudním dvorem

- 62 Předkládající soudy ve věcech C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 požádaly o projednání věci ve zrychleném řízení, které je upraveno v článku 105 jednacího řádu Soudního dvora, nebo o přednostní projednání podle jeho čl. 53 odst. 3.
- 63 Na podporu těchto žádostí poukazují tyto soudy na snahu odstranit stav nejistoty, v němž se dotčené osoby nacházejí, na nezbytnost urychleného přijetí rozhodnutí ve věci samé vyplývající jak z unijního, tak z vnitrostátního práva, obzvláště pak s ohledem na značný počet řízení, která probíhají ve věcech o podobných otázkách, jakož i na naléhavou potřebu ukončit nekonzistentní rozhodování v dané oblasti ve vnitrostátní judikatuře.
- 64 Rozhodnutími předsedy Soudního dvora ze dne 14. června a 6. července 2021 byly uvedené soudy informovány o zamítnutí žádostí o projednání věci ve zrychleném řízení. Tato rozhodnutí jsou založena na následujících důvodech. Zaprvé vykonatelnost rozhodnutí o přemístění dotčených v těchto věcech byla odložena do doby, než Soudní dvůr poskytne odpověď. Zadruhé argumenty těchto soudů neumožnily doložit potřebu rozhodnout ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu.
- 65 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemůže k odůvodnění projednání věci ve zrychleném řízení stačit pouhý zájem jednotlivců, ať je jakkoli důležitý a legitimní, na tom, aby byl co nejrychleji určen rozsah práv, která jim vyplývají z unijního práva, ani značný počet osob nebo právních situací, které jsou potenciálně dotčeny rozhodnutím, které předkládající soud musí vydat poté, co Soudnímu dvoru předložil žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2018, Globalcaja, C-617/18, EU:C:2018:953, body 13 a 14, jakož i citovaná judikatura), ani argument, že každá žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se nařízení Dublin III vyžaduje rychlou odpověď (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 20. prosince 2017, M. A. a další, C-661/17, EU:C:2017:1024, bod 17 a citovaná judikatura), ani okolnost, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla podána v rámci řízení, které je ve vnitrostátním systému naléhavé, nebo že předkládající soud musí vynaložit veškeré úsilí k zajištění rychlého projednání věci v původním řízení (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 25. ledna 2017, Hassan, C-647/16, EU:C:2017:67, bod 12 a citovaná judikatura), a konečně ani potřeba sjednotit nekonzistentní vnitrostátní judikaturu (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 30. dubna 2018, Oro Efectivo, C-185/18, EU:C:2018:298, bod 17).
- 66 Pokud jde o žádosti o přednostní projednání, předkládající soudy ve věcech C-315/21 a C-328/21 byly informovány, že není důvodné se těmito věcmi zabývat přednostně na základě čl. 53 odst. 3 jednacího řádu, přičemž toto rozhodnutí předsedy Soudního dvora nepředstavuje zamítnutí jejich žádostí, neboť jednací řád neupravuje možnost předkládajícího soudu požádat na základě tohoto ustanovení o přednostní projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.
- 67 Rozhodnutím ze dne 6. července 2021 byly věci C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 a C-328/21 spojeny pro účely písemné a ústní části řízení, jakož i pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

- 68 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce byly podány v rámci sporů týkajících se legality rozhodnutí o přemístění přijatých ministerstvem vnitra na základě vnitrostátních ustanovení provádějících čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 69 Ve všech věcech v původních řízeních byla rozhodnutí o přemístění přijata vůči dotyčným osobám nikoli za účelem jejich převzetí dožadným členským státem na základě čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Dublin III, ale za účelem, aby byly tímto členským státem přijaty zpět na základě čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo d) tohoto nařízení.
- 70 V závislosti na dané věci v původním řízení vyvstává některá ze dvou následujících problematik nebo obě.
- 71 První problematika, o kterou se jedná ve věcech C-228/21, C-315/21 a C-328/21, se týká práva na informace podle článku 4 nařízení Dublin III a článku 29 nařízení Eurodac, jakož i konání osobního pohovoru podle článku 5 nařízení Dublin III. Konkrétně se týká důsledků, které plynou pro legalitu rozhodnutí o přemístění z nepředání společného informačního letáku uvedeného v čl. 4 odst. 2 nařízení Dublin III a v čl. 29 odst. 3 nařízení Eurodac, jakož i z neprovedení osobního pohovoru podle článku 5 nařízení Dublin III.
- 72 Druhá problematika, jež vyvstává ve věcech C-254/21, C-297/21 a C-315/21, se týká zohlednění rizika spojeného s „nepřímým navrácením“ dotčené osoby, a tedy porušení zásady nenavrácení příslušným členským státem, ze strany soudu příslušného pro posouzení legality rozhodnutí o přemístění.

K otázkám ve věcech C-228/21 a C-328/21, jakož i k prvním dvěma otázkám ve věci C-315/21

- 73 Podstatou těchto otázek předkládajících soudů ve věcech C-228/21, C-315/21 a C-328/21, které je třeba zkoumat společně, je, zda nařízení Dublin III, a zejména jeho články 4, 5 a 27, jakož i nařízení Eurodac, zejména jeho článek 29, musí být vykládány v tom smyslu, že nepředání společného informačního letáku nebo neprovedení osobního pohovoru, které jsou upraveny v těchto ustanoveních, vedou k neplatnosti rozhodnutí o přemístění přijatého v rámci řízení o přijetí dané osoby zpět uvedeného v čl. 23 odst. 1 nebo čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III, nezávisle na konkrétních dopadech výše uvedeného nedodržení na obsah tohoto rozhodnutí o přemístění a na určení příslušného členského státu.
- 74 V tomto kontextu je třeba zkoumat rozsah práva na informace a práva na osobní pohovor a poté důsledky spojené s porušením těchto práv.

K právu na informace (článek 4 nařízení Dublin III a článek 29 nařízení Eurodac)

- 75 Úvodem je třeba poznamenat, že věci v původních řízeních se týkají rozhodnutí o přemístění přijatých nikoli v rámci řízení o převzetí podle článku 21 nařízení Dublin III, ale v rámci řízení o zpětném přijetí osob, která jsou uvedena v článcích 23 a 24 tohoto nařízení. Konkrétně ve věci C-228/21 se toto přijetí zpět týká osoby, která předtím podala žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, kde se právě posuzuje, což představuje situaci uvedenou v čl. 18 odst. 1

písm. b) tohoto nařízení. Ve věcech C-315/21 a C-328/21 se přijetí zpět týká osob, z nichž každá předtím podala žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, kde byla zamítnuta, což odpovídá situaci uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) uvedeného nařízení.

- 76 Ve věcech C-228/21 a C-315/21 podala navíc každá z dotčených osob následnou žádost o azyl v Itálii, kdežto ve věci C-328/21 ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že GE nepodal žádost o mezinárodní ochranu v Itálii, ale zdržoval se v ní neoprávněně. Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici v této věci, však vyplývá, že GE tvrdí, že s ním bylo takto zacházeno pouze proto, že ministerstvo vnitra řádně nezohlednilo jeho žádost o mezinárodní ochranu, což musí ověřit předkládající soud.
- 77 V tomto kontextu následných žádostí o mezinárodní ochranu (věci C-228/21 a C-315/21) a s výhradou ověření předkládajícím soudem neoprávněného pobytu v návaznosti na žádost o mezinárodní ochranu podanou v jiném členském státě (věc C-328/21), je Soudnímu dvoru položena otázka, zda a v jakém rozsahu má členský stát informační povinnost stanovenou v článku 4 nařízení Dublin III a v čl. 29 odst. 1 nařízení Eurodac.
- 78 Pro účely výkladu ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2019, UNESA a další, C-105/18 až C-113/18, EU:C:2019:935, bod 31, jakož i citovaná judikatura).
- 79 Pokud jde nejprve o znění příslušných ustanovení a v první řadě o znění článku 4 nařízení Dublin III, je třeba uvést zaprvé, že jeho odstavec 2 stanoví, že „[i]nformace uvedené v odstavci 1 se poskytují písemně“ a že „[č]lenské státy za tímto účelem používají společný informační leták vypracovaný podle odstavce 3“. Zadruhé ani odstavec 1 uvedeného článku 4, ani v něm uvedený odkaz na čl. 20 odst. 2 téhož nařízení nerozlišují, zda žádost o mezinárodní ochranu, kterou stanoví, je první nebo následnou žádostí. Konkrétně toto posledně uvedené ustanovení popisuje obecně okamžik, kdy se žádost o mezinárodní ochranu považuje za podanou. Nelze je tedy chápat tak, že se vztahuje pouze na první žádost. Jak uvedla i generální advokátka v bodě 75 svého stanoviska, tento výklad vyplývá rovněž z čl. 23 odst. 2 druhého pododstavce *in fine* nařízení Dublin III, který odkazuje na čl. 20 odst. 2 téhož nařízení, pokud jde o žádost o mezinárodní ochranu následující po první žádosti.
- 80 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 4 nařízení Dublin III podle doslovného výkladu vyžaduje předání společného informačního letáku, jakmile je podána žádost o mezinárodní ochranu, bez ohledu na to, zda se jedná o první žádost, či nikoli.
- 81 Pokud jde ve druhé řadě o článek 29 nařízení Eurodac, jehož se týká druhá otázka písm. b) ve věci C-328/21, je třeba zaprvé uvést, že odstavec 1 písm. b) tohoto článku stanoví, že „[k]aždou osobu, na kterou se vztahuje [...] čl. 17 odst. 1“, tedy státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, kteří se neoprávněně zdržují na území členského státu, „informuje členský stát původu písemně [...] o účelu, pro který budou údaje o této osobě zpracovány systémem Eurodac, včetně popisu cílů [nařízení Dublin III], v souladu s článkem 4 uvedeného nařízení [...]“.
- 82 Zadruhé čl. 29 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Eurodac upřesňuje, že „[p]okud jde o osobu, na kterou se vztahuje čl. 17 odst. 1, jsou jí informace uvedené v odstavci 1 tohoto článku poskytnuty nejpozději při předání údajů o ní ústřednímu systému. [...]“.

- 83 Zatřetí čl. 29 odst. 3 nařízení Eurodac stanoví, že „[p]ostupem podle čl. 44 odst. 2 [nařízení Dublin III] se vypracuje společný leták obsahující alespoň informace podle odstavce 1 tohoto článku a informace podle čl. 4 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 84 Z toho vyplývá, že podle doslovného výkladu vyžaduje článek 29 nařízení Eurodac předání společného informačního letáku každému státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti, kteří se neoprávněně zdržují na území členského státu a jejichž otisky prstů jsou odebrány a předány do ústředního systému, přičemž k tomuto předání letáku musí dojít nejpozději v okamžiku předání otisků do ústředního systému bez ohledu na to, zda tato osoba podala předtím žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
- 85 Tento doslovný výklad článku 4 nařízení Dublin III a článku 29 nařízení Eurodac je také podpořen normativním kontextem, jehož součástí jsou tato ustanovení.
- 86 Pokud jde v první řadě o článek 4 nařízení Dublin III, toto ustanovení je součástí kapitoly II, nadepsané „Obecné zásady a záruky“. Jak uvedla generální advokátka v bodě 76 svého stanoviska, ustanovení této kapitoly se použijí na všechny situace, které spadají do působnosti nařízení Dublin III, a tedy nejen na specifickou situaci, jako je první podání žádosti o mezinárodní ochranu.
- 87 Kromě toho z čl. 16a odst. 1 nařízení č. 1560/2003 vyplývá, že společný informační [leták] obsažený v příloze X tohoto nařízení má informovat „všechny“ žadatele o mezinárodní ochranu o ustanoveních nařízení Dublin III a nařízení Eurodac. Tato příloha X je rozdělena do dvou částí, a sice části A a B. Část A této přílohy obsahuje vzor společného letáku určeného každému žadateli o mezinárodní ochranu bez ohledu na jeho situaci. Část B uvedené přílohy obsahuje vzor společného letáku, který je určen navíc k tomu, aby byl dotčené osobě předán ve všech případech, kdy se členský stát domnívá, že by k posouzení žádosti o azyl mohl být příslušný jiný členský stát, a to včetně případu, vzhledem k obecnosti výrazů obsažených v rámečku a příslušné poznámce pod čarou v této části A, které jsou uvedeny v bodě 32 tohoto rozsudku, kdy se členský stát, u něhož byla podána následná žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že příslušným pro posouzení této žádosti by mohl být jiný členský stát.
- 88 Pokud jde ve druhé řadě o článek 29 nařízení Eurodac, je třeba přihlídnout k tomu, že jeho článek 1 stanoví, že účelem systému Eurodac je „pomoci při určování členského státu, který je na základě nařízení [Dublin III] příslušný pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, a jinak usnadňovat uplatňování nařízení [Dublin III] za podmínek stanovených v tomto nařízení“.
- 89 V tomto ohledu je účelem přílohy XIII nařízení č. 1560/2003, nadepsané „Informace pro státní příslušníky třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti zdržující se neoprávněně v členském státě podle čl. 29 odst. 3 nařízení [Eurodac]“, informovat dotčenou osobu o tom, že příslušné orgány členského státu, v němž pobývá neoprávněně, mohou sejmout otisky prstů na základě možnosti, kterou jim poskytuje článek 17 nařízení Eurodac a kterou musí využít, považují-li za nezbytné ověřit, zda tato osoba již dříve nepodala žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě. Tato příloha XIII obsahuje rámeček a příslušnou poznámku pod čarou, které jsou uvedeny v bodě 34 tohoto rozsudku, v níž je ohledně osoby s neoprávněným pobytem upřesněno, že pokud příslušné orgány zjistí, že tato osoba podala takovou žádost v jiném členském státě, který by mohl být příslušný k jejímu posouzení, obdrží tato osoba podrobnější informace o dalším postupu a jeho dopadech na ni a její práva, přičemž tyto informace jsou uvedeny v části B přílohy X nařízení č. 1560/2003.

- 90 Tento normativní kontext potvrzuje, že státnímu příslušníkovi třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti, kteří se neoprávněně zdržují na území členského státu a jejichž otisky prstů jsou snaty příslušným orgánem tohoto členského státu a předány do ústředního systému podle článku 17 nařízení Eurodac za účelem ověření existence žádosti o mezinárodní ochranu, která již byla případně podána v jiném členském státě, musí příslušné vnitrostátní orgány předat společný informační leták. Je třeba dodat, že toto sdělení informací v letáku musí zahrnovat jak informace obsažené v části B přílohy X nařízení č. 1560/2003, kdy mají příslušné orgány důvod se domnívat, že by k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu mohl být příslušný jiný členský stát, tak informace uvedené v části A této přílohy, v níž je soustředěna podstatná část informací týkajících se systému Eurodac, jak to ostatně reflektuje poznámka pod čarou v části B této přílohy, uvedená v bodě 33 tohoto rozsudku.
- 91 Konečně, pokud jde o účel informační povinnosti, italská vláda a Komise ve svých vyjádřeních s odkazem na rozsudek ze dne 2. dubna 2019, H. a R. (C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280), tvrdí, že spadá do kontextu určení příslušného členského státu.
- 92 Podle těchto zúčastněných stran je v případě řízení o přijetí zpět na základě článků 23 nebo 24 nařízení Dublin III, tedy řízení, která se vztahují na osoby uvedené v čl. 20 odst. 5 nebo čl. 18 odst. 1 písm. b), c) či d) tohoto nařízení, proces určení příslušného členského státu v situacích uvedených v posledně uvedeném ustanovení již ukončen v některém členském státě, nebo, v situaci uvedené v tomto čl. 20 odst. 5, přerušeno nebo stále probíhá v členském státě, jemuž přísluší jeho dokončení. Není tedy na dožadujícím členském státu, aby v rámci řízení o přijetí zpět provedl určení – a sice určení příslušného členského státu – které přísluší, bez ohledu na to, zda je ukončeno, či nikoli, jinému členskému státu.
- 93 Italská vláda a Komise mají tedy za to, že předání společného letáku v souvislosti s plněním informačních povinností podle článku 4 nařízení Dublin III a článku 29 nařízení Eurodac neslouží v rámci řízení o přijetí zpět žádnému užitečnému účelu, přinejmenším pokud jde o otázku určení příslušného členského státu.
- 94 V tomto ohledu je však třeba uvést, že otázka určení příslušného členského státu není ve fázi řízení o přijetí zpět nutně s konečnou platností uzavřena.
- 95 Je pravda, že Soudní dvůr v bodech 67 až 80 rozsudku ze dne 2. dubna 2019, H. a R. (C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280), v podstatě rozhodl, že jakmile je určena příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, není již třeba znovu použít pravidla upravující řízení o určení této příslušnosti, mezi něž patří v první řadě kritéria uvedená v kapitole III nařízení Dublin III.
- 96 Skutečnost, že není nutné provést takové nové určení příslušného členského státu, však neznamená, jak uvedla i generální advokátka v bodě 81 svého stanoviska, že členský stát, který zamýšlí podat nebo který podal žádost o přijetí dotčené osoby zpět, nemusí zohlednit informace, které mu žadatel sdělí a které by mohly být na překážku takové žádosti o přijetí zpět, jakož i následnému přemístění této osoby do dožádaného členského státu.
- 97 Ke změně určení příslušného členského státu mohou totiž vést důkazy o zániku příslušnosti dožádaného členského státu podle ustanovení článku 19 nařízení Dublin III (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, bod 27), nedodržení lhůty pro podání žádosti o přijetí zpět stanovené v čl. 23 odst. 3 tohoto nařízení (obdobně viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, bod 55), důkazy o skutečnosti, že dožadující členský stát nedodržel lhůtu pro přemístění uvedenou v čl. 29 odst. 2 uvedeného

nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. října 2017, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, bod 46), o existenci systematických nedostatků v dožádaném členském státě, které jsou uvedeny v čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci téhož nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, *Jawo*, C-163/17, EU:C:2019:218, body 85 a 86) nebo také důkazy o existenci skutečného a prokázaného rizika nelidského či ponižujícího zacházení v případě přemístění dotčené osoby do dožádaného členského státu s ohledem na její zdravotní stav (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2017, *C. K. a další*, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, bod 96).

- 98 Soudní dvůr také rozhodl, že členský stát nemůže v souladu se zásadou loajální spolupráce platně požádat o přijetí zpět v situaci, na kterou se vztahuje čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III, pokud mu dotčená osoba předložila skutečnosti zjevně prokazující, že tento členský stát musí být považován za členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na základě kritérií příslušnosti stanovených v člancích 8 až 10 uvedeného nařízení. V takové situaci musí naopak uvedený členský stát uznat vlastní příslušnost (rozsudek ze dne 2. dubna 2019, *H. a R.*, C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 83).
- 99 A konečně, čl. 7 odst. 3 nařízení Dublin III stanoví, že „s ohledem na uplatňování kritérií uvedených v člancích 8 a 10 a 16 zohlední členské státy jakékoli dostupné důkazy o přítomnosti rodinných příslušníků, příbuzných nebo jiných členů rodiny žadatele na území některého členského státu pod podmínkou, že takový důkaz je předložen před tím, než jiný členský stát přijme žádost o převzetí dotčené osoby podle článku 22 nebo o jejím přijetí zpět podle článku 25, a že o dřívějších žádostech žadatele o mezinárodní ochranu ještě nebylo vydáno první rozhodnutí ve věci samé“.
- 100 Z bodů 96 až 99 tohoto rozsudku vyplývá, že na rozdíl od toho, co uvedla italská vláda a Komise, může dotčená osoba uvést celou řadu důvodů, které by mohly v situacích uvedených v čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) nařízení Dublin III změnit příslušnost členského státu, která byla předtím určena v jiném členském státě, nebo v situaci, na kterou se vztahuje čl. 20 odst. 5 tohoto nařízení, takové určení ovlivnit.
- 101 Účel předání společného letáku, jehož cílem je poskytnout dotčené osobě informace týkající se uplatňování nařízení Dublin III a jejich práv v souvislosti s určením příslušného členského státu, rovněž podporuje výklady článku 4 nařízení Dublin III a článku 29 nařízení Eurodac, vyplývající ze znění těchto ustanovení a uvedené v bodech 80 a 84 tohoto rozsudku.
- 102 Z výše uvedených úvah vyplývá, že článek 4 nařízení Dublin III a článek 29 nařízení Eurodac musí být vykládány v tom smyslu, že povinnost poskytnout informace, které jsou v nich uvedeny, a zejména poskytnutí společného letáku, musí být dodržena jak v rámci první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Dublin III a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení Eurodac, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III.

K osobnímu pohovoru (článek 5 nařízení Dublin III)

- 103 Z článku 5 odst. 1 nařízení Dublin III vyplývá, že za účelem usnadnění určování příslušného členského státu uskuteční členský stát, který vede řízení o tomto určení, osobní pohovor s žadatelem a tento pohovor žadateli rovněž umožňuje, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s článkem 4 tohoto nařízení.

- 104 Za těchto podmínek jsou úvahy k informační povinnosti, které jsou uvedeny v bodech 96 až 100 tohoto rozsudku, relevantní rovněž pro osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III.
- 105 Pokud je totiž společný informační leták určen k tomu, aby byla dotčená osoba informována o uplatňování nařízení Dublin III, je osobní pohovor prostředkem k ověření toho, že tato osoba chápe informace uvedené v tomto letáku, a představuje pro ni jedinečnou příležitost, či dokonce záruku, že bude moci příslušnému orgánu sdělit informace, které by mohly vést dotčený členský stát k tomu, že nepožádá jiný členský stát o její přijetí zpět, či dokonce k tomu, že případně zabrání přemístění uvedené osoby.
- 106 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co uvedly italská vláda a Komise, článek 5 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že povinnost provést osobní pohovor, který je v něm uveden, musí být dodržena jak v rámci první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Dublin III a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení Eurodac, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III.

K důsledkům porušení práva na informace a práva na osobní pohovor

- 107 Jak již Soudní dvůr rozhodl, znění čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, který stanoví, že osoba, na niž se vztahuje rozhodnutí o přemístění, má právo na podání účinného opravného prostředku proti tomuto rozhodnutí, nezmiňuje žádné omezení argumentů, které mohou být uplatněny v rámci tohoto opravného prostředku. Totéž platí pro znění čl. 4 odst. 1 písm. d) téhož nařízení týkající se informace o možnosti odvolat se proti rozhodnutí o přemístění, kterou musí příslušné orgány poskytnout žadateli (rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 36).
- 108 Rozsah opravného prostředku je však upřesněn v bodě 19 odůvodnění nařízení Dublin III, v němž se uvádí, že pro zajištění souladu s mezinárodním právem musí účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění zavedený tímto nařízením zahrnovat jak přezkum toho, jak je toto nařízení uplatňováno, tak přezkum situace po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován [rozsudek ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 33 a citovaná judikatura].
- 109 Z judikatury Soudního dvora také vyplývá, že zejména vzhledem k obecnému vývoji, který zaznamenal systém pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané v některém z členských států v důsledku přijetí nařízení Dublin III, jakož i k cílům tohoto nařízení, musí být čl. 27 odst. 1 uvedeného nařízení vykládán v tom smyslu, že v rámci opravného prostředku, který stanoví, proti rozhodnutí o přemístění, musí být dána možnost posoudit jak dodržování pravidel pro určení příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, tak procesní záruky stanovené v tomto nařízení [rozsudek ze dne 15. dubna 2021, État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění), C-194/19, EU:C:2021:270, bod 34 a citovaná judikatura].
- 110 Informační povinnosti stanovené v článku 4 nařízení Dublin III a v čl. 29 odst. 1 písm. b) a odst. 3 nařízení Eurodac, jakož i osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III představují přitom procesní záruky, které musí být poskytnuty osobě, která se týká nebo které by se mohlo týkat zejména řízení o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 nebo čl. 24 odst. 1 posledně uvedeného nařízení.

Z toho vyplývá, že musí být možné, aby se opravný prostředek stanovený v čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III proti rozhodnutí o přemístění týkal porušení povinností obsažených v těchto ustanoveních, a zejména nepředání společného informačního letáku, jakož i neprovedení osobního pohovoru.

- 111 Pokud jde o důsledky, které by mohly být spojeny s porušením některé z těchto povinností, neobsahuje nařízení Dublin III v tomto ohledu žádná upřesnění.
- 112 Stran nařízení Eurodac je nutno uvést, že v článku 37 sice stanoví odpovědnost členských států vůči každé osobě nebo členskému státu, které byly poškozeny v důsledku protiprávního zpracování nebo jakéhokoli jednání neslučitelného s tímto nařízením, avšak neupřesňuje důsledky, které by mohly vyplývat pro rozhodnutí o přemístění z nedodržení informační povinnosti stanovené v čl. 29 odst. 1 písm. b) a odst. 3 tohoto nařízení a připomenuté v rámečku, jakož i v příslušné poznámce pod čarou, které jsou obsaženy v příloze XIII nařízení č. 1560/2003, jak již bylo uvedeno v bodě 89 tohoto rozsudku.
- 113 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že při neexistenci unijních pravidel v dané oblasti je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil procesní podmínky soudních řízení určených k zajištění ochrany práv jednotlivců na základě zásady procesní autonomie, avšak za podmínky, že nejsou méně příznivé než ty, kterými se řídí obdobné situace ve vnitrostátním právu (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právem (zásada efektivity) [rozsudek ze dne 15. dubna 2021, *État belge (Skutečnosti, které nastaly po přijetí rozhodnutí o přemístění)*, C-194/19, EU:C:2021:270, bod 42 a citovaná judikatura]. To platí zejména pro právní důsledky porušení informační povinnosti nebo povinnosti vést osobní pohovor pro rozhodnutí o přemístění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2020, *Addis*, C-517/17, EU:C:2020:579, body 56 a 57, jakož i citovaná judikatura).
- 114 V projednávané věci však z předkládacích rozhodnutí a z formulace předběžných otázek vyplývá, že právo členského státu, do jehož jurisdikce spadají předkládající soudy, neumožňuje samo o sobě uvedené právní důsledky s jistotou určit a že tyto soudy se těmito otázkami právě snaží zjistit, jakým způsobem mají taková porušení sankcionovat.
- 115 Za těchto podmínek musí Soudní dvůr určit, jaké důsledky jsou v tomto ohledu spojeny se zásadou efektivity.
- 116 Pokud jde v první řadě o právní důsledky, které by mohly z hlediska této zásady vyplývat ze skutečnosti, že nedošlo k osobnímu pohovoru podle článku 5 nařízení Dublin III, je třeba nejprve odkázat na rozsudek ze dne 16. července 2020, *Addis* (C-517/17, EU:C:2020:579), vydaný ve věci, kdy státní příslušník třetí země, kterému již bylo přiznáno postavení uprchlíka v jednom členském státě, vytykal příslušnému orgánu jiného členského státu, ve kterém podal další žádost o mezinárodní ochranu, že jej před zamítnutím jeho žádosti o azyl jako nepřípustné podle čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních nevyslechl. V uvedeném rozsudku přitom Soudní dvůr rozhodl, že z hlediska zásady efektivity musí být články 14 a 34 této směrnice vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž porušení povinnosti poskytnout žadateli o mezinárodní ochranu příležitost k osobnímu pohovoru před přijetím takového rozhodnutí o nepřípustnosti nevede ke zrušení tohoto rozhodnutí a k vrácení věci rozhodujícímu orgánu, ledaže tato právní úprava uvedenému žadateli umožňuje, aby v rámci řízení o opravném

prostředku proti takovému rozhodnutí osobně uvedl všechny argumenty proti uvedenému rozhodnutí při vyslechnutí, které splňuje všechny platné podmínky a základní záruky stanovené v článku 15 uvedené směrnice, a tyto argumenty nemohou totéž rozhodnutí změnit.

- 117 V tomto ohledu Soudní dvůr v bodě 70 téhož rozsudku zejména uvedl, že články 14, 15 a 34 směrnice o řízeních zaprvé závazně stanoví povinnost členských států poskytnout žadateli příležitost k osobnímu pohovoru, jakož i zvláštní a podrobná pravidla týkající se způsobu, jakým má být tento pohovor veden, a zadruhé je jejich cílem zajistit, že žadatel byl vyzván, aby ve spolupráci s orgánem odpovědným za tento pohovor poskytl všechny relevantní skutečnosti k posouzení přípustnosti a případně opodstatněnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu, což přiznává tomuto pohovoru zásadní význam v řízení o posouzení této žádosti.
- 118 Soudní dvůr dodal, že v případě neprovedení osobního pohovoru před příslušným orgánem je možné zajistit účinnost práva být vyslechnut pouze při provedení tohoto pohovoru před soudem, kterému byla předložena žaloba proti rozhodnutí o nepřijetí žádosti tímto orgánem, v pozdějším stadiu řízení a při dodržení všech podmínek stanovených směrnicí o řízeních (rozsudek ze dne 16. července 2020, Addis, C-517/17, EU:C:2020:579, bod 71).
- 119 Je přitom třeba uvést, že důsledky vyplývající z použití čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních, a sice nepřijetí žádosti o mezinárodní ochranu podané v členském státě osobou, které již byla přiznána mezinárodní ochrana prvním členským státem, a její navrácení do prvního členského státu, nejsou o nic závažnější než důsledky vyplývající z použití čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III, které vystavují osoby bez mezinárodní ochrany přijetí zpět.
- 120 Konkrétně se situace uvedená v čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních jeví *a priori* co do důsledků pro dotčenou osobu dokonce jako méně závažná než situace uvedená v čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III, v níž se žádost o přijetí zpět týká osoby, jejíž žádost o mezinárodní ochranu byla dožádaným členským státem zamítnuta. V posledně uvedeném případě totiž nehrozí osobě, již se týká přijetí zpět, jako je tomu u osoby, jejíž žádost o azyl je nepřijetelná, navrácení do členského státu, kde již mezinárodní ochrany požívá, ale vyhoštění dožádaným členským státem do země původu.
- 121 Jak také uvedla generální advokátka v bodech 134 až 136 svého stanoviska, jak rozhodnutí o nepřijetí žádosti o mezinárodní ochranu přijaté na základě čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních, tak rozhodnutí o přemístění, kterým se provádí přijetí zpět, uvedené v článcích 23 a 24 nařízení Dublin III, vyžadují, aby dotčená osoba nebyla vystavena riziku porušení článku 4 Listiny, což v obou případech umožňuje zajistit osobní pohovor. Osobní pohovor umožňuje navíc zjistit přítomnost rodinných příslušníků, blízkých osob nebo jiných příbuzných žadatele na území dožadujícího členského státu. Umožňuje rovněž vyloučit, aby byli státní příslušníci třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti považovány za osobu s neoprávněným pobytem, i když chtěli podat žádost o mezinárodní ochranu.
- 122 Konečně je třeba uvést, že stejně jako u pohovoru podle článku 14 směrnice o řízeních se lze od povinnosti provést osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III odchýlit pouze v omezeném rozsahu. V tomto ohledu je nutno uvést, že tak jako se nemusí konat osobní pohovor ohledně věcné stránky žádosti o azyl, jak vyplývá z čl. 14 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních, pokud je rozhodující orgán schopen na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka, tak čl. 5 odst. 2 písm. b) ve spojení s odst. 3 tohoto

článek nařízení Dublin III vyžadují, aby se v zájmu osoby dotčené případným přijetím zpět konal osobní pohovor stanovený v článku 5 uvedeného nařízení ve všech případech, kdy by příslušný orgán mohl přijmout rozhodnutí o přemístění v rozporu s přáním dotčené osoby.

- 123 Za těchto podmínek je judikatura vycházející z rozsudku ze dne 16. července 2020, Addis (C-517/17, EU:C:2020:579), pokud jde o důsledky porušení povinnosti provést osobní pohovor v souvislosti s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu na základě čl. 33 odst. 2 písm. a) směrnice o řízeních, použitelná v kontextu řízení o přijetí zpět vedených na základě čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III.
- 124 Z toho vyplývá, že aniž je dotčen čl. 5 odst. 2 nařízení Dublin III, musí být na základě opravného prostředku podaného proti rozhodnutí o přemístění na základě článku 27 tohoto nařízení, kterým je vytýkáno neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku 5, toto rozhodnutí zrušeno, ledaže vnitrostátní právní úprava dotčené osobě umožňuje, aby v rámci uvedeného opravného prostředku uvedla při vyslechnutí, které splňuje podmínky a záruky stanovené v tomto článku 5, všechny argumenty proti uvedenému rozhodnutí a tyto argumenty nemohou totéž rozhodnutí změnit.
- 125 Ve druhé řadě v případě, že došlo k osobnímu pohovoru podle článku 5 nařízení Dublin III, jehož zásadní povaha, jakož i procesní záruky s ním spojené byly již dříve zdůrazněny, avšak před konáním uvedeného pohovoru nebyl předán společný leták, k čemuž mělo dojít v rámci plnění informační povinnosti stanovené v článku 4 tohoto nařízení nebo v čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení Eurodac, je nezbytné za účelem splnění požadavků vyplývajících ze zásady efektivity ověřit, zda bez této vady mohlo řízení dospět k jinému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 38, jakož i citovaná judikatura).
- 126 Úloha vnitrostátního soudu v kontextu takového porušení informační povinnosti musí tedy spočívat v ověření, zda v závislosti na skutkových a právních okolnostech specifických pro každý konkrétní případ zbavila skutečně tato procesní vada, bez ohledu na konání osobního pohovoru, osobu, která na ni poukazuje, možnosti uplatnit argumenty v natolik značném rozsahu, že by správní řízení vedené vůči ní mohlo dospět k jinému výsledku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2013, G. a R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, bod 44).
- 127 S ohledem na výše uvedené je třeba ohledně informační povinnosti konstatovat, že unijní právo, zejména články 4 a 27 nařízení Dublin III, jakož i čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení Eurodac, musí být vykládáno v tom smyslu, že v případě, že se uskutečnil osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III, avšak dotčené osobě nebyl předán společný informační leták, k čemuž mělo dojít na základě informační povinnosti stanovené v článku 4 nařízení Dublin III nebo v čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení Eurodac, může vnitrostátní soud příslušný k posouzení legality rozhodnutí o přemístění zrušit toto rozhodnutí pouze tehdy, pokud má s ohledem na skutkové a právní okolnosti specifické pro konkrétní případ za to, že nepředání společného letáku, třebaže se konal osobní pohovor, skutečně zbavilo tuto osobu možnosti uplatnit argumenty v takovém rozsahu, že by správní řízení vedené vůči ní mohlo dospět k jinému výsledku.
- 128 Na otázky položené ve věcech C-228/21 a C-328/21, jakož i na první dvě otázky položené ve věci C-315/21 je proto třeba odpovědět tak, že:
- článek 4 nařízení Dublin III a článek 29 nařízení Eurodac musí být vykládány v tom smyslu, že povinnost poskytnout informace, které jsou v nich uvedeny, zejména společný informační leták, jehož vzor je uveden v příloze X nařízení č. 1560/2003, musí být dodržena jak v rámci

první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Dublin III a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení Eurodac, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III;

- článek 5 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že povinnost provést osobní pohovor, která je v něm uvedena, musí být dodržena jak v rámci první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení Dublin III a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení Eurodac, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení Dublin III;
- unijní právo, zejména články 5 a 27 nařízení Dublin III, musí být vykládáno v tom smyslu, že aniž je dotčen čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení, musí být rozhodnutí o přemístění na základě opravného prostředku podaného proti tomuto rozhodnutí na základě článku 27 uvedeného nařízení, kterým je vytykáno neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku 5, zrušeno, ledaže vnitrostátní právní úprava dotčené osobě umožňuje, aby v rámci tohoto opravného prostředku uvedla osobně při vyslechnutí, které splňuje podmínky a záruky stanovené v tomto článku 5, všechny argumenty proti uvedenému rozhodnutí a tyto argumenty nemohou totéž rozhodnutí změnit;
- unijní právo, zejména články 4 a 27 nařízení Dublin III, jakož i čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení Eurodac, musí být vykládáno v tom smyslu, že v případě, že se uskutečnil osobní pohovor podle článku 5 nařízení Dublin III, avšak dotčené osobě nebyl předán společný informační leták, k čemuž mělo dojít na základě informační povinnosti stanovené v článku 4 nařízení Dublin III nebo v čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení Eurodac, může vnitrostátní soud příslušný k posouzení legality rozhodnutí o přemístění zrušit toto rozhodnutí pouze tehdy, pokud má s ohledem na skutkové a právní okolnosti specifické pro konkrétní případ za to, že nepředání společného informačního letáku, třebaže se konal osobní pohovor, skutečně zbavilo tuto osobu možnosti uplatnit argumenty v takovém rozsahu, že by správní řízení vedené vůči ní mohlo dospět k jinému výsledku.

K první až třetí otázce ve věci C-254/21, druhé otázce ve věci C-297/21 a třetí otázce ve věci C-315/21

- 129 Podstatou těchto otázek předkládajících soudů ve věcech C-254/21, C-297/21 a C-315/21, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 3 odst. 1 a odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i s články 4, 19 a 47 Listiny umožňuje vnitrostátnímu soudu zkoumat existenci rizika nepřímého navrácení, kterému by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do dožádaného členského státu, pokud tento poslední uvedený stát již zamítl žádost tohoto žadatele o mezinárodní ochranu, a to i v případě, že v tomto členském státě nedochází k „systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů“ ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Ve věcech C-254/21 a C-315/21 se předkládající soudy konkrétně táží, zda tato možnost existuje, jestliže vnitrostátní soud vykládá pojem „vnitrostátní ochrana“ ve smyslu článku 8 kvalifikační směrnice jinak než orgány dožádaného členského státu, nebo pokud má na rozdíl od těchto orgánů za to, že v zemi původu existuje ozbrojený konflikt ve smyslu čl. 15 písm. c) této směrnice.

- 130 V tomto ohledu je třeba připomenout, že unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená a zároveň odůvodňuje existenci vzájemné důvěry členských států v uznání těchto hodnot, a tedy i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty uplatňuje, jakož i v tom, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných Listinou zejména v jejích člancích 1 a 4, jež zakotvují jednu ze základních hodnot Unie a jejích členských států (rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 83, jakož i citovaná judikatura), a sice lidskou důstojnost, která zahrnuje mimo jiné zákaz nelidského či ponižujícího zacházení.
- 131 Zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy má v unijním právu zásadní význam, zejména v oblasti prostoru svobody, bezpečnosti a práva, který vytváří Unie, a na jeho základě Unie v souladu s čl. 67 odst. 2 SFEU zajišťuje, že na vnitřních hranicích neprobíhají kontroly osob, a rozvíjí společnou politiku v oblasti azylu, přistěhovalectví a kontrol vnějších hranic, která je založena na solidaritě mezi členskými státy a je spravedlivá vůči státním příslušníkům třetích zemí. V této souvislosti zásada vzájemné důvěry ukládá, aby všechny členské státy až na výjimečné okolnosti vycházely z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která toto právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 84, jakož i citovaná judikatura).
- 132 V systému společného evropského azylového systému je proto třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podepsané v Ženevě dne 28. července 1951, jakož i Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 82, jakož i citovaná judikatura), a že je v každém z těchto států dodržen zákaz přímého a nepřímého navrácení, který je výslovně zakotven v článku 9 směrnice o řízeních.
- 133 Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi narazí v určitém členském státě na závažné funkční problémy, vyvolávající vážnou hrozbu, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v tomto členském státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy (rozsudek ze dne 19. března 2019, Ibrahim a další, C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 86, jakož i citovaná judikatura).
- 134 V této souvislosti již Soudní dvůr judikoval, že členské státy, včetně vnitrostátních soudů nemohou podle článku 4 Listiny přemístit žadatele o azyl do příslušného členského státu, který byl určen podle nařízení Dublin III, nemohou-li si nebýt vědomy skutečnosti, že systematické nedostatky azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o azyl v tomto členském státě představují závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu tohoto ustanovení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 85 a citovaná judikatura).
- 135 Soudní dvůr upřesnil, že toto přemístění je vyloučeno, pokud takové riziko vyplývá ze systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v členském státě při přemístění nebo v návaznosti na něj. Pro účely použití uvedeného článku 4 tedy není podstatný okamžik, kdy je dotčená osoba z důvodu svého přemístění do příslušného členského státu ve smyslu nařízení Dublin III vystavena vážnému riziku, že bude

podrobena nelidskému či ponižujícímu zacházení, ať již je jím přímo okamžik přemístění, či dojde-li k tomu v průběhu azylového řízení nebo po jeho ukončení (rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, body 87 a 88).

- 136 V tomto ohledu platí, že má-li soud, který rozhoduje o opravném prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů, jakož i s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob (rozsudek ze dne 19. března 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, bod 90).
- 137 V projednávané věci, s výhradou ověření, která musí provést předkládající soudy ve věcech C-254/21, C-297/21 a C-315/21, nic nenasvědčuje tomu, že by DG, XXX.XX nebo PP namítali takové nedostatky vůči členským státům, které byly určeny jako příslušné pro posouzení jejich žádosti o mezinárodní ochranu v těchto třech věcech.
- 138 Kromě toho v rozsudku ze dne 16. února 2017, C. K. a další (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127), Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že článek 4 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že se tohoto ustanovení lze dovolávat i v případě, že neexistují závažné důvody k domněnce, že v členském státě příslušném pro posouzení žádosti o azyl dochází k systematickým nedostatkům, pokud není vyloučeno, že v konkrétním případě s sebou přemístění žadatele o azyl v rámci nařízení Dublin III nese skutečné a prokázané riziko, že tento žadatel bude z tohoto důvodu vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu uvedeného článku.
- 139 Je však třeba přihlídnout k okolnosti, jak vyplývá z bodu 96 uvedeného rozsudku, že ve věci, v níž byl vydán, bylo skutečné a prokázané riziko, že přemístění vystaví dotčenou osobu nelidskému a ponižujícímu zacházení, spojeno s rizikem značného a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu, jelikož tato osoba trpěla obzvláště závažným duševním a fyzickým onemocněním. S výhradou ověření předkládajícími soudy ve věcech C-254/21, C-297/21 a C-315/21 se žádný z žalobců v těchto věcech nenachází ve srovnatelné osobní situaci.
- 140 Naproti tomu rozdílné posouzení úrovně ochrany, které může žadatel požívat v zemi původu na základě článku 8 kvalifikační směrnice, nebo existence vážného a individuálního ohrožení života nebo nedotknutelnosti civilisty v důsledku nerozlišujícího násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu podle čl. 15 písm. c) této směrnice, ze strany dožadujícího členského státu na jedné straně a příslušného členského státu na straně druhé není pro účely přezkumu platnosti rozhodnutí o přemístění v zásadě relevantní.
- 141 Pouze tento výklad je totiž slučitelný s cíli nařízení Dublin III, kterým je zejména stanovit jasnou a proveditelnou metodu určení příslušného členského státu a zabránit druhotným přesunům žadatelů o azyl mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. prosince 2011, N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, bod 84, jakož i ze dne 2. dubna 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 77). Tyto cíle brání tomu, aby soud, který přezkoumává rozhodnutí o přemístění, provedl po věcné stránce posouzení rizika navrácení v případě vrácení žadatele. Tento soud musí totiž vycházet z toho, že příslušný azylový orgán příslušného členského státu správně vyhodnotí a určí riziko navrácení v souladu s článkem 19 Listiny a že státní příslušník třetí země bude mít v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 47 Listiny k dispozici účinné opravné prostředky k tomu, aby mohl případně napadnout v tomto ohledu rozhodnutí uvedeného orgánu.

142 S ohledem na všechny tyto skutečnosti je třeba na první až třetí otázku ve věci C-254/21, na druhou otázku ve věci C-297/21 a na třetí otázku ve věci C-315/21 odpovědět tak, že čl. 3 odst. 1 a odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i s články 4, 19 a 47 Listiny, musí být vykládán v tom smyslu, že soud dožadujícího členského státu, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění, nemůže zkoumat, zda v dožádaném členském státě existuje riziko porušení zásady nenavracení, jemuž by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do tohoto členského státu, nebo v návaznosti na něj, pokud tento soud nekonstatuje existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v dožádaném členském státě. Názorové rozdíly mezi orgány a soudy dožadujícího a dožádaného členského státu na výklad hmotněprávních podmínek mezinárodní ochrany nepředstavují existenci systematických nedostatků.

Ke čtvrté otázce písm. a) ve věci C-254/21 a k první otázce ve věci C-297/21

143 Podstatou těchto otázek předkládajících soudů ve věcech C-254/21 a C-297/21, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i s články 4, 19 a 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že soud členského státu, který přijal rozhodnutí o přemístění, k němuž byl podán opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí, může, či dokonce musí prohlásit tento členský stát za příslušný, pokud nesouhlasí s posouzením dožádaného členského státu ohledně případného navrácení dotčené osoby.

144 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III posuzuje žádost o mezinárodní ochranu jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III tohoto nařízení.

145 Odchylně od tohoto čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví jeho čl. 17 odst. 1, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

146 Jak vyplývá jasně ze znění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, toto ustanovení je fakultativní, jelikož ponechává na uvážení každého členského státu, zda posoudí žádost o mezinárodní ochranu, která mu je předložena, i když není příslušný podle kritérií pro určení příslušného členského státu ve smyslu tohoto nařízení. Možnost takového postupu není žádným zvláštním způsobem podmíněna. Každý členský stát se tudíž může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení, třebaže není příslušný na základě kritérií stanovených tímto nařízením (rozsudek ze dne 23. ledna 2019, M. A. a další, C-661/17, EU:C:2019:53, bod 58).

147 S ohledem na rozsah prostoru pro uvážení takto přiznanému členskými státy je na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a sám akceptoval, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením (rozsudek ze dne 23. ledna 2019, M. A. a další, C-661/17, EU:C:2019:53, bod 59).

148 V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že z čistě fakultativní povahy ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a z diskreční povahy pravomoci, kterou tato ustanovení přiznávají dožadujícímu členskému státu, vyplývá, že tato ustanovení ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení

a s články 4, 19 a 47 Listiny nemohou být vykládána v tom smyslu, že ukládají soudu tohoto členského státu, aby prohlásil tento členský stát za příslušný z toho důvodu, že tento soud se neztotožňuje s posouzením dožádaného členského státu ohledně rizika navrácení dotčené osoby.

- 149 Zadruhé z bodu 142 tohoto rozsudku vyplývá, že soud dožadujícího členského státu, u něhož byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění, nemůže zkoumat riziko porušení zásady nenavrácení ze strany dožádaného členského státu, kterému by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do tohoto členského státu nebo v návaznosti na něj, pokud v uvedeném členském státě nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
- 150 Soud dožadujícího členského státu nemůže proto tomuto posledně uvedenému státu ani nařídít, aby použil diskreční ustanovení v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III z důvodu, že v dožádaném členském státě hrozí porušení zásady nenavrácení.
- 151 Zatřetí, pokud by byly prokázány systematické nedostatky, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v dožádaném členském státě při přemístění nebo v návaznosti na něj, byla by příslušnost dožadujícího členského státu založena na čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, takže by v takovém případě nebylo třeba, aby dožadující členský stát použil čl. 17 odst. 1 téhož nařízení.
- 152 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na čtvrtou otázku písm. a) ve věci C-254/21 a na první otázku ve věci C-297/21 odpovědět tak, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i s články 4, 19 a 47 Listiny musí být vykládán v tom smyslu, že neukládá soudu dožadujícího členského státu povinnost prohlásit tento členský stát za příslušný, pokud se neztotožňuje s posouzením rizika navrácení dotčené osoby učiněné dožádaným členským státem. Nedochází-li k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v dožádaném členském státě v době přemístění nebo v návaznosti na něj, nemůže soud dožadujícího členského státu tomuto posledně uvedenému státu ani nařídít, aby sám posoudil žádost o mezinárodní ochranu na základě čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III z důvodu, že podle názoru tohoto soudu existuje v dožádaném členském státě riziko porušení zásady nenavrácení.

Ke čtvrté otázce písm. b) ve věci C-254/21

- 153 Vzhledem k odpovědi na čtvrtou otázku písm. a) ve věci C-254/21 a na první otázku ve věci C-297/21 není třeba odpovídat na čtvrtou otázku písm. b) ve věci C-254/21.

K nákladům řízení

- 154 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) – Článek 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a

· článek 29 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému „Eurodac“ pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údaji systému Eurodac pro účely vymáhání práva a o změně nařízení (EU) č. 1077/2011, kterým se zřizuje Evropská agentura pro provozní řízení rozsáhlých informačních systémů v prostoru svobody, bezpečnosti a práva,

musí být vykládány v tom smyslu, že

· povinnost poskytnout informace, které jsou v nich uvedeny, zejména společný informační leták, jehož vzor je uveden v příloze X nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, musí být dodržena jak v rámci první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 nařízení č. 604/2013 a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení č. 603/2013, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení č. 604/2013.

– Článek 5 nařízení č. 604/2013

musí být vykládán v tom smyslu, že

· povinnost provést osobní pohovor, který je v něm uveden, musí být dodržena jak v rámci první žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 20 odst. 1 a řízení o převzetí podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení, tak v rámci následné žádosti o mezinárodní ochranu a takové situace, jako je situace uvedená v čl. 17 odst. 1 nařízení č. 603/2013, které mohou vést k řízením o přijetí zpět podle čl. 23 odst. 1 a čl. 24 odst. 1 nařízení č. 604/2013.

– Unijní právo a zejména články 5 a 27 nařízení č. 604/2013

musí být vykládáno v tom smyslu, že

· aniž je dotčen čl. 5 odst. 2 tohoto nařízení, musí být rozhodnutí o přemístění na základě opravného prostředku podaného proti tomuto rozhodnutí na základě článku 27 uvedeného nařízení, kterým je vytýkáno neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku 5, zrušeno, ledaže vnitrostátní právní úprava dotčené osobě umožňuje, aby v rámci tohoto opravného prostředku uvedla osobně při vyslechnutí, které splňuje podmínky a záruky stanovené v tomto článku 5, všechny argumenty proti uvedenému rozhodnutí a tyto argumenty nemohou totéž rozhodnutí změnit.

– Unijní právo a zejména články 4 a 27 nařízení č. 604/2013, jakož i čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení č. 603/2013

musí být vykládáno v tom smyslu, že

· v případě, že se uskutečnil osobní pohovor podle článku 5 nařízení č. 604/2013, avšak dotčené osobě nebyl předán společný leták, k čemuž mělo dojít na základě informační povinnosti stanovené v článku 4 tohoto nařízení nebo v čl. 29 odst. 1 písm. b) nařízení č. 603/2013, může vnitrostátní soud příslušný k posouzení legality rozhodnutí o přemístění zrušit toto rozhodnutí pouze tehdy, pokud má s ohledem na skutkové a právní okolnosti specifické pro konkrétní případ za to, že nepředání společného informačního letáku, třebaže se konal osobní pohovor, skutečně zbavilo tuto osobu možnosti uplatnit argumenty v takovém rozsahu, že by správní řízení vedené vůči ní mohlo dospět k jinému výsledku.

2) Článek 3 odst. 1 a odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013 ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i s články 4, 19 a 47 Listiny základních práv Evropské unie

musí být vykládán v tom smyslu, že

soud dožadujícího členského státu, k němuž byl podán opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění, nemůže zkoumat, zda v dožádaném členském státě existuje riziko porušení zásady nenavrácení, jemuž by byl žadatel o mezinárodní ochranu vystaven po svém přemístění do tohoto členského státu, nebo v návaznosti na něj, pokud tento soud nekonstatuje existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v dožádaném členském státě. Názorové rozdíly mezi orgány a soudy dožadujícího a dožádaného členského státu na výklad hmotněprávních podmínek mezinárodní ochrany nepředstavují existenci systematických nedostatků.

3) Článek 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 ve spojení s článkem 27 tohoto nařízení, jakož i články 4, 19 a 47 Listiny základních práv

musí být vykládán v tom smyslu, že

neukládá soudu dožadujícího členského státu povinnost prohlásit tento členský stát za příslušný, pokud se neztotožňuje s posouzením rizika navrácení dotčené osoby učiněné dožádaným členským státem. Nedochozí-li k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v dožádaném členském státě, v době přemístění nebo v návaznosti na něj, nemůže soud dožadujícího členského státu tomuto posledně uvedenému státu ani nařídit, aby sám posoudil žádost o mezinárodní ochranu na základě čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 z důvodu, že podle názoru tohoto soudu existuje v dožádaném členském státě riziko porušení zásady nenavrácení.

Podpisy